

RESSÒ DE LA PARAULA

ELS POLÍTICS

La política real

Són ja molts mesos en els quals la política ofereix als nostres ulls una mena de novel·la en sèrie. Les informacions que ens arriben sobre la vida política semblen més cròniques de fil·lies i fòbies —més fòbies que fil·lies— entre persones, faccions i grups, que ofertes positives de projectes polítics.

Faig per endavant una declaració de fe en la política com a servei públic de gran i irrenunciable valor. Potser perquè tenim un concepte molt elevat de la política sofrim més en comprovar que la realitat està molt lluny d'aquest ideal. Sens dubte, el cop més dur a la política, i la font més clara del desassossec que patim davant d'ella, ha estat el nombre i la gravetat dels casos de corrupció. La corrupció i l'abús de poder són talment l'«anti-política». Però també ens neguiteja la manera quotidiana de fer política dels seus responsables, especialment en l'àmbit de la relació entre ells.

Hem de pressuposar la recta intenció i la bona voluntat en tots els polítics, quan afirmen que treballen per oferir a la societat un futur millor. A més acceptem que, per aconseguir el seu objectiu, han de tenir poder, sense el qual no és possible governar (no serem dels qui simplement

«condemnen el poder», entre altres raons, perquè els qui més el critiquen són els que més el busquen). El problema ve del fet que aquesta adquisició del poder, que es realitza com autèntica lluita d'uns contra els altres, absorbeix tota l'acció política i preval sobre la proposta positiva d'aquest futur millor.

L'acció política, reduïda a la lluita pel poder, és un mal que en genera molts altres. Així, veiem que es dona entre les causes de l'abús del que se sol anomenar la *Realpolitik*, la política «real». Aquesta expressió pot entendre's en sentit positiu, és a dir, quan expressa el necessari sentit de la realitat, el fet de posar els peus a terra, que tot polític, com qualsevol de nosaltres per gestionar la vida, ha de tenir. Però també aquesta expressió ha quedat encunyada per designar una manera de fer política poc acceptable. Ho expliquem amb una frase d'un antic periodista i po-

lític liberal del segle XIX, Von Rochau, que deia:

«Per enderrocar les muralles de Jericó, el polític de la *Realpolitik* sap que el simple pic és més útil que la trompeta més poderosa.»

La imatge bíblica de la conquesta de Jericó serveix per entendre el problema. Les trompetes que Josuè va manar fer sonar representarien els ideals i les utopies que els polítics transmeten a la gent per aconseguir objectius immediats. Podríem dir que signifiquen el discurs, les proclames o manifestos. El simple pic es presentaria com l'única acció eficaç i vindria a significar l'acció concreta que es realitza al marge de tot raonament i tota apel·lació a valors morals. En definitiva, es tractaria de renunciar a allò ideal i utòpic per dedicar-se només al que és realment possible.

Aquesta forma de procedir té com a únic objectiu aconseguir resultats, que

agradin al major nombre possible de votants. Llavors,

—la política viu totalment pendent de les enquestes i es defineix com l'art de conquerir el poder, mantenir-lo i exercir-lo.

—el bon polític seria aquell que sap moure's i sortir victoriós en la lluita pel poder, que de fet té lloc dins i fora del partit.

—la pau no consistiria més que en l'equilibri de forces —d'ambicions diríem— on tots es trobarien més o menys contents; «tots» els qui realment tenen poder, perquè res no importaria el possible descontentament dels qui no el tenen.

No volem caure en una fàcil generalització. Gràcies a Déu no tots els polítics actuen així. Però malauradament aquestes maneres de fer política es troben en qualsevol opció o tendència, creant un to, una atmosfera decebedora.

Continuem somiant amb el que vam aprendre de la *Doctrina Social de l'Església*, quan ens ensenyava que «la política és l'art d'exercir el poder al servei del bé comú».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els altres no són enemics, són germans

Els humans som animals socials. Una de les nostres vivències més fondes és la pertinença a un grup. És l'experiència del «nosaltres». I aquesta comporta inevitablement la dels «altres». Hi ha persones i grups que no són dels «nostres», són «els altres». La relació entre «nosaltres» i «els altres» és un dels desafiaments més vius de la nostra vida. Sentim la diferència dels altres com una agressió que els fa enemics i perillous, i davant dels quals ens hem de defensar. L'Esperit cristià ve a corregir aquesta espontaneïtat humana, fruit de la nos-

tra feblesa. Els altres no són enemics, són germans. I això ho concreta fent «comunitats germanes». Els cristians formem comunitats, com diu l'Apocalipsi, «de tota llengua, poble, raça i nació» (Ap 5,9).

Hi han comunitats cristianes japoneses i alemanyes i brasileres i catalanes. I, aquest és el pas de gegant, entenem que les altres comunitats, tan diferents i tan allunyades, són germanes nostres. Això ens porta a entendre les diferències, no com un perill o una agressió sinó com una altra manera de viure la vida

humana, amb la mateixa dignitat, mereixedores del mateix respecte.

Com sempre, corregir les nostres espontaneïtats instintives, especialment aquestes, ha estat i és molt difícil. Tots estem cridats a deixar florir en nosaltres l'Esperit evangèlic, cadascú al seu nivell. Els altres són diferents, però no per això perillous o agressors. Són germans que hem d'aprendre a estimar. L'amor fratern sap entendre i valorar les diferències, sap construir ponts d'unitat entre les diversitats; no només entén que els altres siguin diferents sinó que li agrada que ho

siguin. Quan vivim les dificultats d'una actitud així entenem l'abast de la Paraula de Déu: «Estima els altres com a tu mateix.»

A l'arrel d'aquesta actitud renovadora hi ha el missatge de la fe cristiana. Déu estima «els altres» amb el mateix amor de Pare que ens estima a nosaltres, i ens crida a tots a la comunió, a la pau, a l'acceptació mútua, al respecte, a la vida plena en l'Esperit d'amor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la
Facultat de Teologia de Catalunya

ECO DE LA PALABRA

LOS POLÍTICOS

La política real

Son ya muchos meses en los que la política ofrece a nuestros ojos una especie de novela por entregas. Las informaciones que nos llegan acerca de la vida política se parecen más a crónicas de filias y fobias —más fobias que filias— entre personas, facciones y grupos, que a ofertas positivas de proyectos políticos.

Vaya por delante una declaración de fe en la política como servicio público de gran e irrenunciable valor. Quizá porque tenemos un concepto muy elevado de la política sufrimos más al comprobar que la realidad está muy lejos de ese ideal. Sin duda, el golpe más duro a la política, y la fuente más clara del desasosiego que sufrimos ante ella, ha sido el número y la gravedad de los casos de corrupción. La corrupción y el abuso de poder son talmente la «anti-política». Pero también nos desazona el modo de hacer política de sus responsables en el día a día, especialmente en el ámbito de la relación entre ellos.

Hemos de presuponer la recta intención y la buena voluntad en todos los políticos, cuando afirman que trabajan para ofrecer a la sociedad un futuro mejor. Además aceptamos que, para lograr su objetivo, han de tener poder, sin el cual no es posible gobernar (no seremos de los que simplemente «condenan el poder», entre otras razones, porque quienes más lo critican son los que más lo buscan). El problema viene del hecho de que esta adquisición del poder, que se realiza como auténtica lucha de unos contra otros, absorbe toda la acción política y prevalece sobre la propuesta positiva de ese futuro mejor.

La acción política, reducida a la lucha por el poder, es un mal que genera otros muchos. Así, vemos que está entre las causas del abuso de lo que se suele llamar la *Realpolitik*, la política «real». Esta expresión puede entenderse en sentido positivo, es decir, cuando expresa el necesario sentido de la realidad, el poner los pies en la tierra, que todo político, como cualquiera de nosotros para desenvolvernos en la vida, ha de tener. Pero también esta expresión ha quedado acuñada para designar una manera de hacer política poco aceptable. Lo explicamos con una frase de un antiguo periodista y político liberal del siglo XIX, Von Rochau, que decía:

«Para derribar los muros de Jericó, el político de la *Realpolitik* sabe que el simple pico es más útil que la trompeta más poderosa.»

La imagen bíblica de la conquista de Jericó sirve para entender el problema. Las trompetas que mandó sonar Josué representarían los ideales y las utopías que los políticos transmiten a la gente para lograr objetivos inmediatos. Podríamos decir que significan el discurso, las proclamas o manifiestos. El simple pico se presentaría como la única acción eficaz y vendría a significar la acción concreta que se realiza al margen de todo razonamiento y toda apelación a valores morales. En definitiva, se trataría de renunciar a lo ideal y utópico para dedicarse sólo a lo realmente posible.

Esta forma de proceder tiene como único objetivo conseguir resultados, que agraden al mayor número posible de votantes. Entonces,

- La política vive totalmente pendiente de las encuestas y viene a definirse como el arte de conquistar el poder, mantenerlo y ejercerlo.
- El buen político sería aquel que sabe moverse y salir victorioso en la lucha por el poder, que de hecho se libra dentro y fuera del partido.
- La paz no consistiría más que en el equilibrio de fuerzas —de ambiciones diríamos— donde todos se encontrarían más o menos contentos; «todos» los que realmente tienen poder, porque no importaría el posible descontento de quienes no lo tienen.

No queremos caer en una fácil generalización. Gracias a Dios no todos los políticos actúan así. Pero desgraciadamente estos modos de hacer política se encuentran en cualquier opción o tendencia, creando un tono, una atmósfera decepcionante.

Seguimos soñando con lo que aprendimos de la *Doctrina Social de la Iglesia*, cuando nos enseñaba que «la política es el arte de ejercer el poder al servicio del bien común».

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPai VICARIA JUDICIAL

La prova pericial en les causes matrimonials

La normativa canònica estableix que s'ha d'acudir a l'auxili d'experts sempre que es requereixi el seu estudi per analitzar l'abast d'un comportament humà. El pèrit elabora un dictamen sobre la base dels seus coneixements professionals per a les causes matrimonials. Per regla general és psiquiatra, psicòleg o ginecòleg. Li correspon designar-ho d'ofici al jutge eclesiàstic, prèvia audiència de parts i Defensor del Vincle. Així doncs, és un mitjà de prova de no poca rellevància per a tants casos en què es demana a la justícia eclesiàstica que examini una possible incapacitat psíquica per matrimoni (cànon 1095), o també casos menys freqüents d'inconsumació o impotència «coeundi».

A més d'una provada competència tècnica, han de ser professionals amb un sentit bàsic de la vida i de la seva professió en sintonia amb els principis de l'humanisme cristià: així, respectar el matrimoni indissoluble entre home i dona com a institució natural, valor fonamental de la persona com a tal, actuar sempre en benefici de l'interès del menor. En el seu dictamen hauran d'especificar per endavant quin mètode psicotècnic han utilitzat i en quines circumstàncies ho han elaborat. No és infreqüent que un consort no acudeixi a la consul-

ta del pèrit: cal fer en tal cas un informe de la seva personalitat amb les actes del procés si la jurisprudència estatal ho permet, sempre que l'autor del dictamen expressi amb claredat el fet de no haver pogut conèixer directament al periciat.

La prova pericial, si bé és important, fins i tot obligatòria per a determinades causes, mai pot interferir la funció judicial: és una ajuda per al jutge eclesiàstic, ofereix fonament tècnic per aconseguir certesa moral a manera de premissa de treball, encara que el raonament conclusiu o decisiu pertany al col·legi de jutges. Així,

no haurà de dictaminar que al moment d'atorgar el consentiment era incapaç un consort per assumir les obligacions essencials de la institució o bé que el matrimoni va ser in-consumat. Com hem dit, són experts provats en la matèria, que amb els seus coneixements vénen a complimentar el saber forense.

És de prudència raonable que el legislador exigeixi el recurs a aquesta prova en determinats supòsits. Per mitjà dels seus tribunals, l'Església ha d'arribar pastoralment a la veritat dels fets i això implica com a criteri general obrir-se a les ciències auxiliars.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Déu escolta el clam i fa l'Aliança

A la Sagrada Escripura, la misericòrdia de Déu és present al llarg de tota la història del poble d'Israel.

Amb la seva misericòrdia, el Senyor acompanya el camí dels patriarques, a ells els dona fills malgrat la seva condició d'esterilitat, els condueix per camins de gràcia i de reconciliació, com ho demostra la història de Josep i dels seus germans (cf. Gn 37-50).

Llegim en el llibre de l'Èxode: «Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven

des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins Déu, que va escoltar els seus gemecs i es va recordar de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (2,23-25).

La misericòrdia de Déu sempre actua per a salvar. És tot el contrari de les obres dels qui actuen sempre per a matar: per exemple els qui fan les guerres.

Quan dona instruccions a Moïses sobre l'aliança, diu: «Ara, doncs, si escolteu la meua veu

i observeu la meua aliança, seureu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6).

Certament, Déu posseeix ja tota la terra perquè l'ha creada, però el poble es converteix per a ell en una heretat diferent, especial.

La misericòrdia del Senyor fa l'home preciós, com un tresor personal que li pertany, que ell custodia i en el qual es complau.

(Dimecres, 27 de gener de 2016.)

VIDA DIOCESANA

Jubileu de la Cúria a Montserrat

En tots els àmbits diocesans, s'acull enguany la invitació del papa Francesc a fer de l'Any Sant de la Misericòrdia una experiència, individual i comunitària, per acollir el do de la misericòrdia de Déu. També la Cúria diocesana, és a dir, el conjunt de treballadors i voluntaris que presten els seus serveis a la seu del bisbat, va realitzar per invitació del bisbe

Agustí un pelegrinatge jubilar a Montserrat, per travessar la Porta de la Misericòrdia d'aquest santuari. Va tenir lloc dilluns 2 de maig, amb l'assistència d'una trentena de persones. El pelegrinatge va constar de tres estacions. La primera, amb la pregària de Laudes, al mateix autocar que va portar els participants a Montserrat; la segona, al Monestir de San-

ta Cecília, on es va visitar l'Espai d'Art Sean Scully; la tercera, a la mateixa Basílica de Santa Maria de Montser-

rat, on es va travessar la Porta de la Misericòrdia d'aquest temple. La participació a la missa conventual, presidida pel bisbe Agustí, va completar la dimensió jubilar d'aquesta diada, que també va tenir un matís de convivència i de germanor, amb la visita als jardins i diverses estances del monestir, de la mà del rector del santuari i delegat diocesà, el P. Joan Maria Mayol.

Lliurament de premis del Concurs Bíblic de Catalunya

Uns 36 nens i joves del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, d'un total de 318 guanyadors de tot Catalunya, han estat premiats en l'edició d'enguany i el proper dissabte, 21 de maig, a les 11 h, tindrà lloc l'entrega de records i premis a la Casa de l'Església, de Sant Feliu de Llobregat.

A partir del tema de treball principal «Valors/Virtuts per créixer com a persones», els gairebé 62.000 nens i joves participants de l'edició d'aquest any han desenvolupat redaccions, dibuixos i treballs informàtics variats, segons la modalitat de participació, que han estat avaluats un a un pel jurat, format per un equip de voluntaris del Grup Avant de Terrassa, que juntament amb la Federació de Cristians de Catalunya organitzen aquest concurs.

XXVII Concurs Bíblic de Dibuix.
Primer premi: **Alicia Clavero,**
FEDAC Monistrol de Montserrat

El veredictes complet es pot consultar a la web del Concurs Bíblic (www.concursbiblic.com), a l'apartat de l'edició d'aquest any, on hi figuren els noms dels premiats i les seves escoles i, a les modalitats de dibuix, redacció i informàtica, es poden veure, a més, els treballs originals.

Amb motiu del 30 aniversari del Concurs Bíblic de Catalunya, entre els dies 23 i 26 de maig, la Federació de Cristians de Catalunya i Grup Avant de Terrassa organitzen una exposició commemorativa dels 30 anys del Concurs Bíblic a la Ciutat del Vaticà, que porta per títol «Amb Déu tot és possible».

Simultàniament, un viatge obert a tothom, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, on els assistents —que també podran acollir-se a l'Any Jubileu de la Misericòrdia— podran participar de totes les activitats commemoratives dels 30 anys del Concurs que s'han organitzat i fer turisme a la ciutat.

Per a més informació:
tel. 933 630 364
roma2016@federaciocristians.cat

Pasqua del Malalt

La celebració diocesana es va realitzar dissabte 30 d'abril al matí, al Complex Assistencial Benito Menni de Sant Boi de Llobregat, on les Germanes Hospitalàries van fer una molt bona acollida. Van fer-se presents més de 250 persones, entre malalts, professionals i voluntaris. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia i també es va presentar la «Unidad móvil de Escucha» del Centre Sant Camil de Tres Cantos (Madrid). El grup Cor Nou, de Cardedeu, va dinamitzar la festa, que va resultar molt agradable per a tots els assistents.

AGENDA

Trobada de mestres i professors cristians i de religió. 21 de maig, de les 12 a les 14 h (a continuació del lliurament de premis del Concurs Bíblic), a la Casa de l'Església. Organitzada per la Delegació d'Ensenyament dins els objectius del Pla Pastoral, es parlarà sobre la identitat cristiana i la missió eclesial del professor de religió.

Aplec de Santa Maria de Miralles. 22 de maig, a les 12.30 h. En aquesta celebració, que coincideix cada any amb la festa de la Santíssima Trinitat, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia i consagrarà el nou altar, després de les reformes fetes a l'església del castell de Santa Maria de Miralles.

Concert de Primavera del Cor de Cambra de Cervelló. 28 de maig, a les 20 h, a la Parròquia de Sant Esteve de Cervelló. La temàtica del concert serà la primavera en el romanticisme alemany i en la tradició coral catalana. Amb les intervencions de Marta Oncins al piano i Gil Sisquella al violí, sota la direcció de Josep Caballé i Mateu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de la Salle, prev. fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orione, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.; santa Gemma Galgani, vg.

17. ■ Dimarts [Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. ■ Dimecres [Jm 4,3-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40]. Sant Joan I, papa

(523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre; sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, preveres; sant Crispí de Viterbo, rel.

20. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, pa-

tró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basílica, vg.

21. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.

22. □ Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 4a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), religiosa viuda, de Barcelona, fundadora de les carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, religiosa agustina; santa Quitèria, verge i màrtir, advocada contra la ràbia; santa Júlia, verge i màrtir africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

Diurne de Pentecosta

COMENTARI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostre obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1C 12,3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (He 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7,12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Yo le pediré al Padre que os dé otro defensor, que esté siempre con vosotros. El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.»

- Nm 11,29: *l'Esperit és de pocs i Moisès sospira: Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit.*
- Jl 3,1s: el Senyor fa una promesa pels temps definitius: *Abocaré el meu Esperit sobre tothom.*
- Ac 2,1s: es compleix la promesa i *quedaren tots plens de l'Esperit Sant: tota la Comunitat.*

La ventada i el foc simbolitzen la força de Déu; i l'expressar-se en diversos llenguatges és l'efecte de l'Esperit que renova la humanitat sentint-los cadascú parlar en la seva pròpia llengua.

Pau parla de *dons espirituals* subratllant així l'aspecte de gràcia/regal dels carismes que són *dons* per ser gratuïts; *miracles* per venir de Déu, font dels miracles; i *serveis* per ser ajut pel bé de tots (i no pas pel lluïment del carismàtic).

La font del carisma és sempre *l'Esperit*, tot i parlar també de *Déu-Pare* i del *Senyor-Crist* amb allargament trinitari.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots: No hi ha concentració de *carismes* en uns pocs super-privilegiats sinó participació real de tots en els *dons distribuïts a cadascú* pel *servei* de la Comunitat.

El nostre primer Defensor és el Pare que *no va plànyer el seu propi Fill sinó que el va entregar per nosaltres (Rm 8,32).*

L'altre gran Defensor és el Fill Unigènit, de qui proclama Pau: *Qui gosarà condemnar els elegits de Déu? Jesucrist? Ell va morir i ressuscitar, i intercedeix per nosaltres! (Rom 8,34s).*

Però el Paràclit-Defensor per excel·lència és l'Esperit Sant: *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres.*

Si de fet *el qui m'estima és el que té els meus Manaments i els compleix*, la conseqüència és que *el meu Pare l'estimarà* amb aquell amor que ens fa tots fills estimats de Déu i ens crida a esdevenir a més amics i col·laboradors seus.

Mn. José Luis Arín